

§ 455.

I Ægteskabssager kan Retten i Embeds Medfør eller efter en af Parternes Begæring bestemme, at Retsmøderne skal foregaa for lukkede Døre.

Offentlig Gengivelse af [Retsforhandlingerne i Ægteskabssager, herunder dog ikke selve Dommen, er forbudt, medmindre begge Ægtefællerne giver deres Samtykke dertil. Overtrædelse af Forbudet straffes med Bøder fra 200 til 10 000 Kr. eller under skærpende Omstændigheder med Fængsel.

§ 455 a.

Ankefristen i Ægteskabssager er 8 Uger fra Dommens Afsigelse. Der kan ikke af Justitsministeren meddeles Tilladelse til Paaanke af en Dom, ved hvilken et Ægteskab er opløst, omstødt eller kendt ikke bestaaende.

§ 455 b.

Ægteskabssag kan ikke rejses efter nogen af Ægtefællernes Død. Dør en af Parterne i en Ægteskabssag forinden Domsafsigelsen, hæves Sagen.

§ 455 c.

Afvises en betimelig anlagt Sag i de Tilfælde, hvor det er bestemt i Loven om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, at en Ægteskabssag skal være anlagt eller rejst inden en vis Frist, eller hæves den, uden at det sker paa Sagsøgerens Begæring, staar det denne frit for at anlægge Sagen paa ny 1 Maaned derefter, selv om Fristen imidlertid er udløbet. Det samme gælder, hvis en til administrativ Afgørelse indbragt Sag afvises og derefter indbringes for Domstolene, saaledes at Fristen regnes fra Afvisningens Dato.

§ 456.

I Sager, hvorunder en bortebleven Persons Arvinger ifølge Forordningen af 11. September 1839 søger sig hans Formue tilkendt enten til Indtægtsnydelse eller til Ejendom, skal der i Overensstemmelse med Grundsætningen i § 449 for den borteblevne beskikkes et Forsvar, i Landsretssager af Rettens Formand, i Underretssager af vedkommende Dømmer, ligesom Sagsøgerne er pligtige efter Rettens Paalæg at fremstille sig, jfr. § 302, for at afgive edelig Forklaring angaaende de Omstændigheder, paa hvilke Sagens Afgørelse beror.“

§ 39.

Retsplejelovens § 459, 1ste Stykke, affattes saaledes:

„Det tilfalder den Underretsdømmer, til hvem Forretninger vedrørende Skifteforvaltningen er henlagt, ifølge de foreliggende Oplysninger at afgøre, om der er tilstrækkelig Grund til Umyndiggørelse og i bekræftende Fald at afgive endeligt Umyndiggørelsesdekret, naar Begæringen er udgaaet fra den, om hvis Umyndiggørelse der er Spørgsmaal, eller han ikke indvender noget derimod, efter at han af Underretsdømmeren er opfordret til at møde og erklære sig derom, samt naar det drejer sig om en Person, der ifølge en af en Overlæge ved et Sindssygehospital eller en Aandssvageanstalt eller af en Embedslæge udstedt Erklæring befinder sig i en saadan Tilstand, at han ikke vil være i Stand til at forstaa Betydningen af Spørgsmaalet om hans Umyndiggørelse, og der ikke fra nogen af de i § 457, 1ste Stykke, angivne Personers Side rejses Indsigelse mod Umyndiggørelsen.“